

PUFARRADES

■ Lletra d'or

Confessió de part: si no hagués estat per la concessió a **Mireia**

Calafell del premi **Lletra d'Or**, potser no hauríem llegit mai **Tantes mudes** (Perifèric, 2014) el seu excel·lent llibre.

LAIA SERCH

La qual cosa hauria de generar un debat sobre la dificultat d'algunes petites editorials, com ara la de Catarroja, al País Valencià, per fer visibles els seus bons llançaments. Completament amb un tast del poema "Encara": "Tot sobra en aquest vers/si no et retorna a casa. / Tan cert, ja ho veus: encara / escriure és esperar-te".

■ Honoré de Balzac

Apunteu com a possible lectura per a l'estiu la publicació en un mateix volum (Edicions de 1984) de **La dona abandonada** i **La falsa amant**, d'**Honoré de Balzac**, amb traducció, sempre primmirada d'**Anna Casassas**. Llançem l'ham del suggeridor inici de La dona abandonada: "El 1822, al

començament de la primavera, els metges de París van enviar a la Baixa Normandia un jove que, en aquell moment, patia una malaltia inflammatòria provocada per un excés d'estudi o qui sap si de vida. La seva convalescència exigia un repòs complet, una alimentació suau, un aire fresc i l'absència total de sensacions extremes".

literatura

GUILLEM PUFARRÉ
guillempufarre@gmail.com

L'enverinada tarda de Marguerite Duras

Marguerite Duras

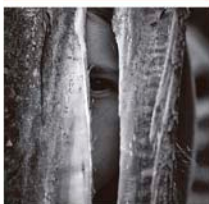
visita en una casa aïllada que ha comprat per a la seva filla, Valéri Andesmas, en una petita població. El visitant és Michel Arc, per un tema de reformes. Als primers fulls, Andesmas es creua amb un gos i parla amb la filla petita de l'home que l'ha de visitar. Però haurem d'esperar a la pàgina 26 –el llibre en té 82– per conèixer que el protagonista "viu l'angoixa de la mort". Duras ha trigat a ensenyar-nos la seva primera carta. Però ja no ens donarà treva.

A partir d'aquí, l'ambient cadenciós, de fotografia fixa, comença a mutar, l'autora va viciant l'atmosfera de la narració. "L'home s'observava a ell mateix. I en el propi espectacle hi trobà consol. Aquest l'omplia d'un fàstic irreversible i segur; aquell vespre esdevenia l'única certesa que havia tingut mai en tota la vida". Es podrà llegir més endavant.

La unitat temporal de la narració, una tarda, s'enriqueix a través de salts al passat amb informació rellevant. El retard de la visita, que mai no acaba d'arribar, afegeix més boira i misteri. I l'entrada en escena d'un nou i enigmàtic personatge –l'estructura de la novel·la té un component teatral, buscat o no, indubtable–, la dona de Michel Arc, abunda en l'ambient pertorbador del qual la filla d'Andesmas és el focus. "Van ser relegats un cop més a aquell instant en què la dona havia admirat del tot, a ull nu, per sempre, la bellesa de Valérie Andesmas".

Una cançó i un ball, al poble, visible des de la casa, van conduint també el relat d'una tarda enverinada, escrita amb un *je ne sais quoi*, un punt magistral d'angoixa i misteri.

MARGUERITE DURAS
LA TARDA DEL SENYOR
ANDESMAS

La tarda del senyor Andesmas

MARGUERITE DURAS

Traducció de Marc Colell i Teixidó
Labreu, Barcelona, 2015
Novel·la, 82 pàgines

Traslladat a la literatura, el màrqueting modern aconsella als escriptors començar les seves novel·les amb inicis trepidants, àgils, capaços d'atrapar ràpidament el lector. Aquesta premissa empeny els autors a mostrar de seguida les cartes, de vegades de manera apresada i estèril. Un gran començament no ha de ser, necessàriament, desbocat, sumari, resolutori. Fet i fet, s'oblida que les millors lectures solen ser les que es fan en progressió, que acaben en alt. Molts dels nostres lletraferits gasten aviat la pólvora i arriben sense munició al tram decisiu.

L'inici de *La tarda del senyor Andesmas*, una novel·la breu de Marguerite Duras recuperada en català per Labreu, és anecdòtic, cadenciós. El protagonista, el senyor Andesmas, un home gran i amb problemes de mobilitat, espera una